

Ročník IV

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

školní i občanský kalendář nás v posledních měsících skutečně honí jako štvance. Jen posuďte sami. V prosinci jsme museli stihnout vydat inTELEkt ještě před vánočními svátky, a když jsme si mysleli, že si v lednu trochu oddechneme, už tu byl zase konec měsíce, ale ten vycházel na sobotu, a k tomu ještě v pátek jednodenní pololetní prázdniny, takže jsme zase nemohli využít až nejzazšího možného termínu. A únor? Škoda mluvit! Jarní prázdniny nás nutí, abychom přišli s časopisem na trh už dvacátého!

Měli jsme tedy na jeho přípravu jen tři týdny, ale za tu dobu jsme to stačili dost zvládnout. Však si o tom můžete na následujících stránkách přečíst. Navštívili jsme utkání našich tenisových reprezentantek v Brně (a úspěšně jim tam fandili), procházeli jsme se po manekýnském molu při vzpomínce na výstavu Expo 1958, nahlédli jsme do dramatického kroužku, zajistili básničku, naplnili stálé rubriky s rébusy, křížovkou a pozvánkou na kulturu - a hlavně... Hlavně jsme se pohybovali kolem jubilejního školního plesu. Zapojili jsme se do jeho příprav, uváděli jsme hosty na správná místa, zapalovali jim svíčky u stolu, tančili jsme polonézu, zpívali se školním sborem, drželi jsme službu ve studentské šatně, prodávali jsme tombolu a v neposlední řadě také uklízeli tělocvičnu a divadelní sál v sobotu dopoledne po plese. Ovšemže jsme to všechno nedělali sami a ovšemže jsme to všechno nedělali všichni.

A proč to vlastně všechno takto vypisujeme. Nejspíš proto, aby nám laskavý čtenář odpustil, že jsme v tom shonu nestačili připravit žádný rozhovor a žádnou anketu. Už jste nám to prominuli? Pokud ano, tak vám všem přejeme hezké prožití prázdnin, které si sice říkají jarní, ale zdá se, že budou daleko zimmnější než ty vánoční.

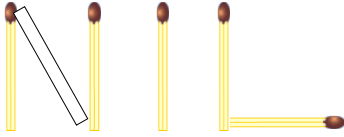
VAŠE REDAKCE Tak pro příště dědo, nejdřív se sfoukává dort,
teprve potom se připíjí.

Z internetu vybral JAKUB VERBÍK (septima)

Rébusy pro bystré hlavy

Řešení z minulého čísla:

Zápalky:

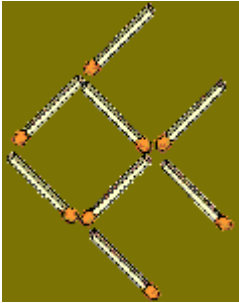

Pes: Nejlouběji může pes zaběhnout do poloviny lesa, potom už běží z lesa ven.
Znaménko: Desetinnou čárku.

Nové hlavolamy:

* Jedna rodinka se chce dostat na druhou stranu tunelu. Otec projde tunel za 1 minutu, matka za 2 minuty, syn za 4 a dcera za 5 minut. Úzkým tunelem bohužel mohou najednou projít maximálně dva, přičemž se pohybují rychlostí toho pomalejšího. Můžou se všichni dostat na druhou stranu, když mají jen jednu baterku, která vydrží svítit pouze 12 minut, a všichni trpí nyktofobií (chorobným strachem ze tmy), takže si musí celou cestu svítit?

* Přeložte 3 zápalky tak, aby ryba plavala na druhou stranu.

Sudoku - řešení z minulého čísla a nové zadání

6	1	3	8	7	5	2	9	4				8	4		7	6	2		
4	5	9	2	1	3	6	8	7		2	9	6			5				
2	8	7	9	4	6	1	5	3		7			6			9			
7	6	1	5	8	2	3	4	9			1	3		8					
9	3	4	1	6	7	5	2	8					3		4		7	8	
8	2	5	3	9	4	7	6	1			7	9		6			1	3	
5	4	2	7	3	8	9	1	6			2				8			1	
3	9	8	6	5	1	4	7	2				6	8		9		4		
1	7	6	4	2	9	8	3	5		3				2		6		5	9

ROMAN KONEČNÝ, VÍT ZAJÍC (oktáva)

Poděkování za peněžní dar

Začátkem února přišel na adresu Sdružení přátel Gymnázia Židlochovice dopis od rodičů Ivety Veverkové s poděkováním za peněžní příspěvky, které byly nashromážděny v souvislosti s lednovým koncertem pro Ivet. Vzhledem k tomu, že jsme v našem časopise psali o tomto koncertě před ním i po něm, a také proto, že drtivá většina čtenářů inTELEktu se na této dobročinné akci podílela, přetiskujeme list v plném znění.

REDAKCE

Rajhradice 30. ledna 2009

Jménem naší dcery Ivety Veverkové Vám chceme alespoň tímto dopisem mnohokrát poděkovat za Vámi zasláný peněžní dar. Rádi bychom poděkovali všem organizátorům, účinkujícím a účastníkům koncertu pro Ivetu, všem dárcům, kteří ve sbírce svou činností či darem přispěli. Velmi si vážíme Vaší pomoci.

Dar pravděpodobně použijeme na úhradu nákladů plánovaného léčebného a rehabilitačního pobytu v Piešťanech. Bohužel ani po roce od tragické nehody, způsobené 8. prosince 2007 nezodpovědným řidičem, dceřin zdravotní stav neumožňuje toto realizovat. Iveta má za sebou mnohaměsíční pobyt v několika nemocnicích, 14 operací, nesčetně různých vyšetření a stále vznikají další následné komplikace. Dosud potřebuje náročnou celodenní péči. Ale vývoj v posledních pěti měsících, kdy je v naší domácí péči, nám dává naději, že ačkoliv jde vše jen po maličkých krůčcích, snad bude jednou lépe...

Držte prosím Ivet palce!

Všem dárcům ještě jednou děkujeme.

Lenka a Jiří Veverkovi

Drama na škole!

Pan profesor Továrek, náš šéf InTELEktu, se mi svěřil, že se nám ve školním časopise vytrácejí témata o dění na škole. Každý píše o tom, co zažil na různých akcích, a o tom, co se odehrává ve světě, ale jaká je situace ve školním sboru, šachovém kroužku nebo dramatickém kroužku, moc nikdo neví. Vyhovím proto panu profesorovi a odkryju trochu tajemství dramatického kroužku, který vedu.

Každý pátek v sedm hodin ráno se v učebně dějepisu schází pár nadšenců divadla. V současné době má kroužek 16 členů, z toho jeden dochází ze základní školy.

V těchto dnech a týdnech se zkouší hra Vincenza Riginního a Nunciana Porty Kamenný host aneb Prostopášník. Jedná se o parodii na známý příběh o slavném záletníkovi donu Juanovi. V souvislosti s touto hrou nám nastal malý problém. Ještě na začátku školního roku se zdálo, že zvládneme obsadit všechny čtyři mužské role. Po měsíci však jeden z hochů náš kroužek opustil. Museli jsme tedy jeho roli svěřit dívce. Přestože svou úlohu zvládá s přehledem, raději bych do této mužské role obsadila chlapce. Tím bych chtěla apelovat na zájemce z řad chlapců, kteří by měli chuť si zahrát. Nebojte se přijít kterýkoliv pátek na zkoušku. Premiéra této hry je plánována předběžně na květen.

Na rozdíl od minulých let, kdy vždy na konci školního roku někdo z členů odešel a někdo nový přišel, letos je situace jiná. Přestože odešla dvě děvčata, náš kolektiv se utužil a ustálil na šestnácti členech, kteří berou zkoušky velice zodpovědně. Jako vedoucí musím říct, že spolupráce s nimi je příjemná a často i zábavná.

Jako v minulých letech doufám, že i tentokrát dovedeme svou hru ke zdárné premiéře. Budeme se těšit, že nás svou účastí podpoříte!

PAVLA GERLINGEROVÁ (septima)

Všechno má dvě strany aneb Ples není jen zábava

Minulý týden v pátek, jak všichni určitě víte, se uskutečnil ples Gymnázia Židlochovice. Byl to výjimečný ples, protože slavil desáté narozeniny, a tak se uskutečnil i ve výjimečný den, kterému málokdo věřil. Pátek třináctého sám o sobě nevěstí nic dobrého. Vlastně ani nevím, proč zrovna tento den a proč zrovna třináctka, ani jsem se po tom nijak nepídila, ale je to zvláštní. V každém případě si však myslím, že ani toto pověstné datum nikoho neodradilo v plánech na ples přijít. Možná proto, že sám ples se už po všech těch letech stal pověstným. Spousta lidí si ho rok od roku chválí čím dál víc... Ale abych nepředbíhala.

Celý ples zahájili pan ředitel RNDr. Jiří Kubeš a paní profesorka Mgr. Hana Stravová, která byla také hlavní organizátorkou celé akce. Poté začala polonéza, která se stala asi největším zážitkem z programu, nejen pro studenty, kteří ji tančí, ale i pro rodiče. Aby taky ne! Vždyť ji studenti nacvičují nejméně čtvrt roku. Opět se tancovala v obou sálech, a i přesto, že došlo k několika menším chybičkám, opět to bylo příjemné zahájení plesu. Spíše tedy pro diváky. Pro tanečníky je to trošku i stresová záležitost. No a po polonéze tanečníci rozhýbali sál valčíkem. Poděkování za polonézu každý rok patří paní profesorce Mgr. Heleně Markové, která ji se studenty nacvičuje, ale kvůli nemoci se letos ani nemohla přijít podívat.

Po polonéze už začala volná zábava. Pozornost všech „narušilo“ až vystoupení sboru, které bylo letos obzvlášť povedené, hodně živé a vneslo do sálu zvláštní atmosféru. Určitě je to i díky panu profesorovi Mgr. MgA. Štěpánu Policerovi, který se sboru od začátku tohoto školního roku ujal. Důležitou součástí plesu, vedle polonézy a vystoupení školního sboru, se stala tombola, protože každý rok je v ní spousta zajímavých cen a lidi rok co rok nakupují lístky ve velkém.

Ples není samozřejmě jen program a dobrá zábava, ale pro spoustu lidí je to místo, kde se po dlouhé době setkají s kamarády, které už dlouho neviděli. Ples navštěvují absolventi, bývalí učitelé... a i letos se jich v sokolovně sešlo hodně.

Tohle byla tedy ta příjemnější stránka plesu. Plesy však samozřejmě mají i tu negativnější stránku a tou je chystání a uklízení. Tedy v chystání vidí studenti především to, že se na jeden den „ulíjí“ z vyučování, ale pro spoustu lidí ples představuje i velký shon a zmatek, protože se vše musí do určité hodiny stihnout a vše musí být pečlivě nachystané, promyšlené a zorganizované. Tím se chystání liší od uklízení. Uklízení totiž žádný stres ani shon neobnáší, nýbrž představuje spíše nechuť. Nechuť vstát a nechuť se do všeho pouštět. Je ale pravda, že když se domluví celá třída, jako se to udělalo letos, může se úklid stát trošku zábavnější. Je to docela zvláštní pocit vidět všechno další den ráno. Tolik příprav, chystání a starostí, jeden večer a všechno je pryč. Prázdnou, vidíte ten nepořádek, místy polité stoly a všude nejrůznější papírky, láhve a lístečky od tomboly... Ale i tuhle stránku zkrátka zábavy mají. A i když jsem na plese byla uklízet a vylívala jsem zbytky od pití, uklízela polité ubrusy apod., smála jsem se. Vždyť to k tomu patří a příště to můžu být já, komu se podaří něco vylít nebo rozbít a někdo to bude muset uklidit, tak proč se tím nějak více zaobírat. Kdyby všechno bylo v takovém stavu, jak se to den předtím nachystalo, co by to bylo za zábavu? Prostě je vždycky někdo, kdo to uklidit musí, a že by to byla nějaká katastrofa, to si nemyslím. A až na nějakou výměnu kabátu a pár drobnějších škod se nic vážného nepříhodovalo, takže si myslím, že vše proběhlo tak, jak mělo.

A jak bych na závěr plesu zhodnotila? Myslím si, že byl opět hodně vydařený, že se tam sešlo spousta lidí a že se většina bavila velmi dobře. A ten úklid taky nebyl zas tak hrůzostrašný. Příští rok to čeká letošní sextány, tak snad to také budou brát s nadhledem a třeba se i zasmějí...

TEREZA NENTVICOVÁ (septima)

Navzdory smolařskému datu...

Jsem přeplněna dojmy a nevím, kde začít. Letošní, jubilejní ples měl svoje speciality. Například pro pověřivé asi nebylo nejlepší, že se konal v pátek třináctého. Já na tohle nevěřím a ples mi to jen potvrdil, protože byl skvělý. Je možná trapné hýřit superlativy, ale kromě mírné společenské únavy a rozbolavělých nohou mě absolutně nic ohledně plesu netrápilo.

A to jsem čekala velkou katastrofu! Moje milá kamarádka Denisa místo superlativů hýřila před plesem katastrofickými vizemi. Polonéza měla být katastrofou, ohledně sboru spousta otazníků a na hlídání šatny jsme se netěšily obě dvě. A jelikož vše začíná chystáním, na které jsme se též přihlásily, objevila se zde obava, že nic nestihneme. To bylo hloupé, protože se to stihlo krásně, a možná jsme to byly my dvě, kdo to tam svou neschopností trochu brzdil. Případaly jsme si trochu jako Pat a Mat, protože i takové jednoduché úkoly, jako nastríhat krepák, končily rozbitými nůžkami.

Jen ve zkratce podotknu, že polonéza byla pěkná (ta první určitě, ta druhá už míň, ale mě to trapné ani katastrofické nepřišlo) a sbor byl perfektní. Potom nastoupily obě kapely a zábava mohla začít. U baru se začaly tvořit fronty a taneční parket se pomalu plnil. Musela jsem se smát při pohledu na své spolužáky s pivem v ruce. Nic proti nim, jen mi všechna vyřknutá přání školy (bude lepší, když osmnáctiletí studenti pít nebudou, přestože můžou; jde přece o pověst školy!) přijdou zbytečná. Tam, kde je alkohol, se to vždy nějak zvrtně. Ale buď mě zklamal pozorovatelský talent, nebo tam opravdu nikdo příšernou ostudu škole nedělal. Žádné zvracení před zraky všech, nic takového. Samozřejmě později jsem si všimla motajících se nohou a nepřítomných výrazů. Ale to je běžné. Nechci se nikterak vysmívat snaze o seriózní akci, ale lidi jsou zvířata. Možná i horší. Jednomu pánovi kupříkladu vůbec nebylo hloupé, když mu z chlebičku „uletěla“ majonéza. Utekl z místa činu a jiný pán tam tu majonézu pěkně rozmazal po zemi. Lituji všech, kteří si poté od té majonézy upatli svoje boty. Ostatně netečnost ostatních vůči lidem s pitím v ruce mě taky zarazila. Svoji kolu jsem málem „vycéprala“ na krátkou vzdálenost, neboť do mě pořad někdo vrážel. V deset hodin jsem nastoupila do šatny, abych to tam pohlídala. Bylo to takové hluché období, kdy jsem dění v sálech nemohla sledovat. Alespoň jsem tuto hodinu vyplnila získáváním veselé nálady pro následující ovládnutí svého čtverečního metru na parketu. Moje znalosti z tanečních se během více než roční taneční pasivity smrskly na minimum (a nebyl čas si je osvěžit), takže jsem dala přednost taneční moderně a hlavně svému vlastnímu způsobu tance. Staré hity jako Mamma mia nebo Decibely lásky snad nikoho nezklamou a ani já se na akcích tanečně-zábavního typu neubráním jejich zvláštnímu kouzlu. Chvilí jsem pendlovala mezi oběma sály, abych zjistila, co se kde hraje a kde je větší koncentrace kamarádů. Nutno říct, že od jedenácti do dvou jsem skoro nepřetržitě tancovala. Snížila jsem se i k sundání lodiček, neboť moje nohy s nimi nejsou zadržely. Po skončení hudební produkce se všichni tvářili zklamaně. Překvapivě tu bylo ještě dost těch, co by vydrželi tančit snad do úsvitu. Ale kapely nejsou roboti a hrát celý večer musí být dost náročné. Sály se poměrně rychle vyčlídily a já s kamarádkami jsem se rozhodla ples opustit a vydat se na pěší cestu domů. Pokoušet se stopnout si někoho ve čtyřech lidech hraničí s bláznovstvím, přesto nám kdosi zastavil. Že nejdřív ujel a pak se pro nás vrátil, to už je detail. Za svezení jsem byla vděčná, bylo to spasení. Ráno jsem se musela překonat a vylézt z postele, abych jela na úklid po plesu. Moji spolužáci vypadali překvapivě svěže (otázkou je, zda se tak i cítili) a našťásti nás bylo celkem dost. Bitevní pole, jak jsem nazvala sokolovnu, bylo uklizeno rychle. Jen nevím, kdo polil stěnu v divadelním sále červeným vínem a naboural rožek, ale tyto dva šrámy pro mě byly jedinými chybami, které ples měl.

GABRIELA ČECHOVÁ (septima)

Středoškolák

Příznám se vám, že mám sklon spoléhat se na lidi a věci okolo sebe. Například na předmět zvaný budík. Předpokládal jsem (docela naivně), že když ho nařídím na 5:46, zazvoní přesně v tuto dobu. Nebo přibližně. Ale neudělal to. Dostal mě. Doposud si to neumím vysvětlit, vždycky jsem na něj byl hodný a staral se o něj. Pravda, když zazvonil, uhodil jsem ho, ale s tím musí každý budík tak trochu počítat, no ne?

Jakmile jsem procítl, počal jsem se zajímat, kolik je hodin. Několik minut jsem zpitoměle koukal na ta čtyři čísla a pokoušel se z nich něco vyvodit. Podařilo se. Vyvodil jsem, že se nacházím v jiné době, než jsem plánoval.

Po kratičkém shonu v domě jsem se octl na ulici. Vykročil jsem směrem k zastávce autobusu. Myšlenkami jsem se stále pohyboval okolo budíku, zbraně a vrhačky na asfaltové holuby.

Byl jsem tak zabrán, že jsem nepozdravil kolemjdoucí stařenku. To je ale v pořádku, protože i kdybych jí věnoval pozdrav, podařilo by se jí ho nějakým způsobem přeslechnout. Tak jako tak by si někomu trpce postěžovala, že ji „ten mladé od tamté, co si vzala tamtoho“ ani nepozdravil. Takže jsem vlastně dal jejímu životu smysl. To je slušný... na to, že je půl sedmé ráno.

Na autobus jsem dosprintoval asi jen proto, abych se protáhl, neboť jsem v něm pak seděl pět minut a čekal, až se rozjede. Asi půl minuty před odjezdem nastoupil kamarád. Vypadal klidně. Asi neběžel. Když zahlédl mě, usmál se. Z toho jsem nic nevyvozoval. Radši.

Na polonézu jsem dorazil včas, má partnerka se však neukázala vůbec. To vedlo ke značně komické půlhodině, kdy jsem dovedně předstíral, že tu mazurku tančíme fakt oba. Okolí se bavilo, ale já si jich nevšímал. Zdokonaloval jsem se ve svých mimických dovednostech a myšlenkami jsem byl u plamenných projevů stařenek a zlomyslných řidičů.

Zbytek toho dne (volbu přívlastku nechám na vás) proběhl ve srovnání s rámem překvapivě klidně. To bych ale nesměl počítat toho pána v letech, kterému jsem málem podrazil hůl, když jsem spěchal do obchodu. Ale nikomu se nic nestalo. Přisám-bůh. Ale katolíků nejsem.

K večeru jsem se zabarikádoval u sebe v pokoji, hledaje rozptýlení v hudbě. Hlavu jsem měl totiž podivně zaplněnou budíkem, stařenkou, jízlivostí, mimickým uměním, uměním vyhnout se statickému objektu a taky, ach ano, písečkami. Jsem totiž mimo to všechno – středoškolák. *MARTIN PALIČKA (septima)*

Naháči ze stadionů

Nejdříve jsem chtěl napsat článek pouze o tom, jak se projevují exhibicionisté na sportovních akcích, například pověstní fotbaloví naháči a podobně. Pak jsem si ale uvědomil, že i sami sportovci jsou vlastně exhibicionisté. Proto bych se chtěl věnovat oběma těmto tématům.

K napsání tohoto článku mě inspiroval počín jednoho muže, který jsem nedávno viděl na Eurosportu. Tento nahý muž vběhl uprostřed utkání ve snookeru (obdoba kulečnicku) mezi sportovce a přímo před udivenými zraky pořadatelů, diváků i hráčů vlezl pod hrací stůl, odkud ho posléze museli vytáhnout pořadatelé. Začal jsem přemýšlet, co podobné lidi vede k tomu, aby tyto činy prováděli. Chtějí se snad jen zviditelnit? Chtějí upozornit na nějaký globální problém, či svou špatnou sociální situaci? Těžko říct, málokdy se totiž stane, že by titó lidé dostali prostor vyjádřit se do médií.

Hodně z nich začíná své nahé tělo popisovat různými hesly, aby bylo poznat, oč jim jde.

Mně v hlavě utkvěla jediná situace, jejíž důvod jsem pochopil. Kromě toho, že jsem oddaným fanouškem klubu 1. FC Brno, fandím od dětství také Barceloně. Když portugalský fotbalista Luis Figo přestoupil z Barcelony do Realu Madrid (největšího barcelonského rivala), všichni barcelonští příznivci (i já) to brali jako velezradu. Na Euru v roce 2004 v Portugalsku mu to vrátil jeden barcelonský fanoušek, který byl jako jeden z mála exhibicionistů oblečený a hodil mu vlajku Barcelony do obličeje. Byla to pro Barcu obrovská satisfakce za tu velkou zradu.

Ale nejen neznámí lidé a fanoušci mohou být exhibicionisty. Samotní sportovci se na ploše kolikrát svlékli skoro donaha, zvláště při oslavách vítězství. Mně ale zaujala jiná myšlenka, která je pro mnohé týmy s nedostatkem finančních prostředků často i poslední záchrana, a to svléknout se donaha za účelem získání sponzorů a financí na sport, který provozují. Mnohé týmy či jednotlivci nafotili například kalendář se svými akty, aby se jejich klub nebo celé sportovní odvětví zviditelnilo. Já sám mám v pokoji na stěně fotku brněnských fotbalistek, které se nechaly vyfotit jen v týmových trenýrkách, aby na sebe upoutaly pozornost, což se jim i po dobrých sportovních výsledcích moc nedařilo. Tímto činem vstoupily do širšího povědomí i v nefotbalovém prostředí.

Je tedy vidět, že tyto činy si nezaslouží ihned odsoudit. Ať je provádí sportovci, jejich fanoušci či úplně neznámí lidé, skrývá se za nimi většinou cosi, na co je potřeba upozornit, o což se asi exhibicionisté snaží.

ROMAN KONEČNÝ (*oktáva*)

Masová filmová kultura

Jsem naivním konzumentem filmu, přestože preferuji náročnou kulturu. Tento paradox mne natolik zaujal, že jsem se jej rozhodl přenést na papír a seznámit vás s ním.

To, co si představíte pod pojmem americký film, považuji za naprostý odpad. Nejde o nějakou averzi zasahující množinu filmů onoho národa a ani se na ni nevymezuji. Jde prostě o to, že globální scéna vytvořila na základě masové poptávky v podstatě uniformní kinematografii. Naprostá většina tvorby využívá ověřených postupů, které nasytí potřeby masy, průměrný divák je totiž nenáročný a opakující se prvky vyhledává jako estetické. Proto se často setkáváme s díly, jejichž průběh můžeme snadno odhadovat a do jejich tvorby jde i značná většina kapitálu.

Mým nejrevolučnějším poznatkem je fakt, že jakkoli charakterově zvráceného, neschopného či špatně ztvárněného hrdinu přijímám za kladného. Autor tedy vtiskává svůj pohled na děj. Pokud sleduji film, který považuji za kvalitní, tedy vyhybající se schématu, mám tendence doufat v naplnění oné známé a oblíbené osnovy.

Nemám rád filmové konce. Není to proto, že bych si přál, aby snímek nikdy neskončil, tedy většinou. Mezi polovinou a poslední čtvrtinou se totiž většina děl láme v konec, což omezuje fantazii a odbíhání a ke konci se systematicky směřuje. Pokud si autor zvolí šťastný konec, příběh se uzavírá a nedává divákovi prostor, nešťastný konec považuji za poněkud šťastnější, nicméně příběh také uzavírá a tragičnost bývá často ve službách dojemnosti smrti či stereotypu hrdinství. Za nejlepší považuji konec otevřený, který člověka nechá přemýšlet, avšak i s tím je nutno zacházet nanejvýš opatrně.

Sám jsem příznivcem alternativy ve všech druzích umění a po mase filmů založených často na nákladné výpravě nebo nesmyslné zápletce a rádoby zábavných pořadů zhlédnutých v dětství jsem jejich krajním odpůrcem. Jenže co s tím, když to lidi baví? Škoda.

TOMÁŠ ZELENKA (*oktáva*)

Den ve znamení prasátek

Je to přesně rok a den (dobře, zas až tak přesně ne), co jsme byly na fedcupovém klání Česko – Slovensko. Jak si možná pamatujete, převálcovali jsme Slovenky 3:2. Sportovní nadšence snad potěšila naše loňská exkluzivní reportáž z místa činu. Tím se po roce opět stalo brněnské výstaviště, pavilon C.

Nechybělo málo a letošní brněnský Fed Cup by se musel obejít bez nás. Nebo spíš my bez něj. Trošku jsme totiž zaspaly a lístky si rezervovaly až asi měsíc dopředu. Někomu to může přijít jako dlouhá doba, ale pokud chcete sehnat dobrá místa, máte už nejvyšší čas. Vzhledem ke své tíživé finanční situaci jsme musely vzít zavděk jen nedělním programem, který je rozsáhlejší díky zápasu ve čtyřhře. Ten sobotní jsme si samozřejmě nenechaly ujít alespoň v televizi.

Myslíte, že sledovat zápasy v televizi je stejné jako přímo na místě? Omyl! Zážitek ze hry by nemohl být odlišnější. Každá z možností má svá pro i proti. Například když zápas sledujete v televizi, vidíte opakované záběry, rozhovory a slyšíte velmi kvalitní komentář redaktorů České televize. Zatímco na místě si užíváte atmosféry v hale, která je nesrovnatelná s tou doma, a hráčky jsou jen pár metrů od vás. A navíc, což je jednou z největších výhod, se můžete s hráčkami či jejich trenéry osobně setkat, požádat je o podpis a vyfotit se s nimi.. Ano, musíte mít trochu toho štěstíčka a také vědět kam jít, ale zážitek je to k nezaplacení.

My jsme i letos měly štěstí a získaly jsme podpis Petry Kvitové a Lucky Šafářové, se kterou jsme se (jak sami můžete vidět) i vyfotily. To ovšem neznamená, že jsme

Tak to jsme my, čtyři holky ze septimy, které fandíme sportu, a tenisu zvláště. A kdo je ta pátá vzadu mezi námi? No přece fedcupová freprezentantka Lucie Šafářová z Brna, již fandíme ze všech sil. A fandíme úspěšně. Lucka minulou neděli - přestože byla původně jen náhradnice - vyhrála důležitou třetí dvouhru a upravila stav na 2:1 pro nás.

z bezprostřední blízkosti viděly jen je. České reprezentantky za námi poslal nehrající kapitán Petr Pála, který se tak zdržel jen chvíli, protože pro ně musel odběhnout za „kouzelný“ závěs, který nás (kromě zábradlí) odděloval od zákulisí. Španělské fanoušky svým příchodem potěšily Carla Suarez Navarro, Nuria Llagostera Vives, Maria Jose Martinez a Lourdes Dominquez-Lino. No a na cestě zpět na svá místa (s holkami jsme se viděly po zápase Petry s Nuriou) jsme se do slova minuly s redaktory ČT Davidem Kozohorským a Petrem Kubáskem (podobnost se jménem našeho spolužáka je čistě náhodná).

A teď už k tomu, co se dělo na kurtu a mimo něj. Empirová rozhodčí z Řecka byla k mnohdy velmi hlasitým projevům fanoušků značně tolerantní. To ovšem neplatilo o jejím mužském protějšku z Velké Británie. Neodpustil si napomenutí snad mezi každým gamem. Asi si neuvědomoval, že se hraje v České republice, ještě ke všemu v Brně, které je mimo jiné známé svými nebyvale nadšenými sportovními příznivci. K dobru jim oběma musíme přičíst hlavně to, že na rozdíl od francouzského rozhodčího z loňska nemluvili tak, jako by právě měli začít zvracet. Atmosféra v hale byla jako vždy naprosto skvělá. Skandovalo se prakticky mezi každým servisem. Ať už byl vyhraný, nebo ne. K bujarosti fanoušků velkou měrou přispěly vynikající výkony všech českých hráček. Závěrečná „děkovačka“ celého týmu připomínala závěr vyhraného hokejového či fotbalového zápasu. Potlesk ve stoje byl samozřejmě nejen na konci, ale i po každém vyhraném utkání.

Nakonec pár perliček... Jak již název článku napovídá, v zápasech se urodilo nebyvalé množství prasátek. Naštěstí většina z nich zachrochtala v náš prospěch. Myslíme si, že Španělky to občas muselo psychicky srážet k zemi, což se do jisté míry podepsalo i na jejich výkonech. Jednomu postaršímu robustnějšímu lajnovému rozhodčímu se podařilo rozesmát celou halu. Jak? Naprosto zbytečně zahlásil asi čtyřmetrový aut, když pouze několik vteřin před tím byl ohlášen chybný servis. Normálně by si nikdo ničeho nevšiml, jenže jeho hlasité OUT zaznělo do téměř ztichlé haly a vyvolalo smích všech přítomných, kteří jeho nasazení odměnili hlasitým potleskem. Jeho čaroví kolegové si z něj dělali legraci ještě po skončení zápasu, kdy jsme je slyšeli říkat: „Tak to byla nejlepší hláška dne.“ I my na to budeme jistě dlouho vzpomínat, stejně tak na celé nedělní odpoledne. Doufáme, že jste si toto tenisové klání doma u televizních bedýnek užili stejně jako my a že vás někdy v budoucnu uvidíme také sedět v hledišti.

EVA BURIANOVÁ, SILVA KADLECOVÁ (septima)

Naše mladá, teprve 18-letá fedcupová reprezentantka Petra Kvitová byla největší oporou týmu v utkání se Španělkami. Pochází ze severomoravského městečka Bílovice, ale jak sama během nedělního televizního přenosu přiznala, v moravské metropoli, tedy v Brně, byla ve svém životě úplně poprvé. A to má prosím díky tenisu procestovaný skoro celý svět! Inu, jak se říká, pod svícem bývá někdy pořádná tma.

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Anděl

JAN FRANĚK (absolvent 2007)

*Měsíc vystupuje nad mraky
a zrcadlí se ve tvých tvářích
Muž sleduje ty zázraky
a čte si ve svých snářích*

*Dívá se na tebe dlouho a ještě déle
jak hledá sen, co už si čas vzal
Tenkrát si připadal hrozně směle
Ten sen lehkomyšlně odevzdal*

*Když tě však vidí jak nespoutaně tančíš
v té překrásné letní noci
vlasy z obličejce odhrnout se snažíš
přestává být ve vlastní moci*

*Sen mu proletí hlavou jako šíp
v tom snu ho navštívil anděl
Nikdy by nemohl zvolit líp
a on to moc dobře věděl*

*A tak se do tebe zamiloval
přitom ani trošku nepochyboval
že by toho někdy litoval
Seděl a jen víčky pohyboval
prosil Boha aby se smíloval
tento sen pro něj zachoval*

Píšete si deník?

Když jsem si dneska asi po půl roce prohlížela svůj „půlročník“ (deníkem se nazvat nedá, protože do něj píšu přibližně jednou za šest měsíců), uvědomila jsem si, že už ho mám devět let. Takže můj „půlročník“ je vlastně starší než můj bratr. Začala jsem si ho psát, když mi bylo osm roků. Od té doby se toho tolik změnilo!

Dostala jsem ho na Vánoce roku 1999. Tenkrát jsem ani nevěděla, na co ta růžová knížečka s kytičkami má ten malý zámeček! Když mně bylo všechno vysvětleno, začala jsem psát jako divá.

Mezi moje první problémy, které jsem svému, tenkrát ještě deníčku svěřila, patřil například výběr jména pro panenku. Další věci, které jsem mu prozradila, sem už radši psát nebudu, přece jenom, je to můj „půlročník“. Ale když se vracím v čase a čtu si, co jsem kdysi řešila a jak jsem to řešila, nestačím se sama divit! I způsob vyjadřování a myšlení... Všechno je úplně jiné.

Jindy se mně vrátí vzpomínky, které se mi už dávno vykouřily z hlavy, a všechno vidím, jako by to bylo dneska. Jsem vážně zvědavá, jak se bude moje další psaní vyvíjet, jestli se budu ještě hodně měnit a jak to vlastně všechno jednou bude. Ale ať už to bude jakkoliv, jsem si jistá, že až mi bude takových devadesát let, určitě si ve svém „půlročníku“ ráda zalistuji.

Proto bych rozhodně všem doporučila, aby si začali psát svůj deník, měsíčník, půlročník a nebo třeba klidně celý ročník! Myslím, že nikdy není pozdě!

LENKA SKLENÁŘOVÁ (septima)

Čtete víc, než se zdá! Zaplať pánbůh za Harryho Pottera!

„Jsi hloupá, když jsi někdy četla Harryho Pottera!“ – „Až někdo bude mluvit o Čapkově, ty řekneš, že toho neznáš, že TÝ čteš Harryho Pottera!“ – „To je hrůza! Jak to někdo může číst?“ Ano, taky jsem například o románu Na západní frontě klid říkala, že to nebude dobrá knížka, ještě než jsem si jej přečetla. A to proto, že jsem vždy soudila jen podle názvu. Ale to je nesmysl!

Věťami, které jsem uvedla na začátku, mě asi před třemi lety „bombardoval“ děda pokaždé, když jsem k nim přišla na návštěvu. Pořád mi vtoukal do hlavy, jak jsem hloupá, že jsem někdy otevřela knížku Harryho Pottera, a ten čas, co jsem s ním ztratila, už nikdy nedoženu. Měla jsem hned ve třinácti letech začít číst Baudelaira? Neustále mi pod nátlakem tvrdil, že jsme ve vzdělanosti a ve znalostech naprosto ztracenou generaci. Nic neznáme a nic nechápeme, sedíme jen u televize a u počítače a knihy nás nezajímají. Celkově lidé v dnešní době moc nečtou, a to je špatně. To jsou slova dědy a myslím, že i dalších prarodičů.

Nikdy jsem si sice nemyslela, že jsme generace, u které čtení rapidně upadá, ale nějaký pokles u nás určitě bude vzhledem k možnostem jiné zábavy, avšak určitě se nedá tvrdit, že jsme národ, který vzhledem k vyspělé technice zná knížky jen z výloh a z knihoven prarodičů. Dědovy názory ale „zabraly“ a pomalu mě začaly ovlivňovat, až jsem se kolikrát přistihla, že mám stejný názor, tedy že jsme národ, který už moc nečte.

Nedávno jsem však četla rozhovor s Jiřím Trávníčkem, který pracuje v Ústavu pro českou literaturu Akademie věd ČR a učí na Filozofické fakultě Karlovy univerzity, pracuje také jako editor, literární kritik a publicista a právě on dělal průzkum, na jehož konci sám řekl: „Čtete víc, než se zdá.“

Výsledky ankety byly opravdu zajímavé. Češi knihy milují, umísťujeme se na předních příčkách v sečtlosti. Před námi jsou už jenom skandinávské státy a Kanada. Mladá generace (15-34 let) se drží na úrovni ostatních dvou generací (střední a starší)!!! Jde o nejčastější návštěvníky knihoven. A dokonce i mezi lidmi starší generace se najde velký počet těch, kteří nečtou skoro vůbec!!! Také není pravda, že ti, co čtou, jsou nudní, nemají žádnou zábavu a sedí jen doma. Čtenáři jsou mnohem aktivnější než „nečtenáři“, protože mají úplně jiný vztah ke kultuře, ke sportu apod. Televize a vyspělá technologie sice bere čas knihám, ale nemělo by se uvažovat o „soubojí“, ale o jejich souhře. Také je pravda, že dnešní čtení knih je hodně spjato se vzděláním a s lidmi, co studují, ale je zde i hodně lidí, kteří čtou z vášně a ze záliby. A co říká Jiří Trávníček na Harryho Pottera? „Zaplať pánbůh za něj! Přitáhl děti ke čtení!“

Co jsem získala tím, že jsem Harryho Pottera četla? Ano, asi nic! Žádné znalosti, vědomosti, vůbec nic, ale byla to moje „knížka dětství“ namísto nesmyslných dívčích románů o lásce. Časem určitě každý přejde na něco smysluplnějšího, ale až sám bude chtít a bude ho to bavit. Takže až já budu někdy někomu říkat, co jsem v dětství četla jako jedny z prvních knížek, řeknu klidně, že „Harryho Pottera“, stejně tak jako mi děda vykládá o Rychlých šípech. Proč se mají třináctileté „děti“ zatěžovat společenskými úvahami a problémy, o kterých píší světoví autoři?

TEREZA NENTVIČOVÁ (septima)

Upozorňujeme všechny čtenáře inTELEktu, že rozluštění soutěžní křížovky, veškeré příspěvky do časopisu, připomínky k jeho obsahu a náměty k jeho zlepšení nám mohou posílat na e-mailovou adresu casopisintelekt@centrum.cz. REDAKCE

Fotbalový stadion Za Lužánkami

Stadion byl postaven v letech 1949-1953 na katastrálním území Ponava v brněnské čtvrti Královo Pole. Slavnostně byl otevřen 27. března 1955 zápasem Československé republiky proti Rakousku. Československo před vyprodaným hledištěm vyhrálo 3:2. V 60. a 70. letech byla dostavěna tzv. nová tribuna, čímž se stadion stal největším v republice s kapacitou 50 000 diváků. Podle pamětníků v červenci 1955 se v ochozech při pohárovém zápase pražské Sparty s brazilským týmem Botafogo z Rio de Janeiro tísnilo 56 000 fanoušků. Jisté však je, že stadion byl několikrát vyprodán, naposledy se tak stalo 2. 10. 1996, kdy se Za Lužánkami představila pražská Slavia. Na stadionu sehrála mnoho zápasů i československá reprezentace, poslední v roce 1992 s Egyptem. Nejslavnější kapitolu tohoto stadionu zapsalo mužstvo Zbrojovky Brno, které zde hrálo od samého začátku existence stadionu a s obměnou názvu až do roku 2001. Zbrojovka Brno zde získala v roce 1978 svůj prozatím jediný mistrovský titul.

V roce 1990 přešel celý areál do rukou společnosti Boby Revue bývalého hokejisty Lubomíra Hrstky. Podle jeho přezdívky „Boby“ se také klub přejmenoval ze Zbrojovky Brno na FC Boby Brno. V 90. letech se hovořilo o tom, že by se stadion měl renovovat, aby splňoval všechny parametry fotbalové organizace FIFA. Dokonce byly plány, že v roce 1996 by Česká republika společně s Rakouskem hostila mistrovství Evropy v kopané, ale to jen za předpokladu, že by se uskutečnila renovace či přestavba stadionu. K tomu nakonec nedošlo, jelikož Lubomír Hrstka se zadlužil výstavbou hotelu a jiných zařízení a na opravu stadionu nezbyly finance. Problémy mělo i FC Boby Brno, které Hrstka v tu dobu ještě vlastnil.

V roce 2001 stadion přestal vyhovovat požadavkům pro Gambrinus ligu (nejvyšší fotbalová soutěž u nás) a klub FC Brno se musel přestěhovat. Poslední utkání Za Lužánkami bylo odehráno v 9. kole ročníku 2001/2002. Už od konce „Hrstkovy éry“ stadion zažíval strmý pád a nevědělo se, jak a kdo s ním naloží. Od té doby stadion chátrá a na tribunách, kde býval bouřící kotel, jsou nyní vyrostlé keře, stromky a tráva. Roku 2004 odkoupilo stadion za 17,5 milionu korun zpět město Brno a konečně se začínalo blýskat na lepší časy. Radnice si nechala vypracovat posudky na možné alternativy, jak stadion zprovoznit.

Roku 2007 fanoušci uspořádali pochod za Lužánky. Cílem akce bylo poukázat na odstraňující stav stadionu Za Lužánkami. Zhruba 400 fanoušků včetně mě se sešlo před brněnským hlavním nádražím a vydalo se na cestu přes náměstí Svobody na stadion. Tam všichni přelezli přes ploty a brány až na stadion (nebylo to vůbec těžké) do svého sektoru, ve kterém strávili skoro půlstoletí. Po vzpomínkách v sektoru se dav přemístil před hlavní tribunu stadionu a každý z nás před ní z nostalgie zapálil svíčku. Poté se všichni vydali na současný stadion brněnské „Zbrojovky“, aby mohli sledovat její soubor s nejnáviděnějším soupeřem, pražskou Spartou, který nakonec „Zbrojovka“ po deseti letech neuspěchů vyhrála. V tomto roce také dostal architekt Hruša a jeho spolupracovníci za úkol vypracovat projekt na přestavbu stadionu, možná i díky fanouškům. Po roce práce předvedl svůj návrh v celé kráse. Stadion by měl mít podobu kolosea s kapacitou 30 000 diváků, pod tribunou parkovací místa, moderní skyboxy a prostory pro VIP, tak, aby splňoval všechna kritéria světové fotbalové federace na pořádání mezinárodních zápasů. Původně byla jeho cena odhadována na 1,9 miliardy, ale kvůli zdražení materiálu se nyní mluví až o 2,5 mld. Jako termín, kdy by měl být stadion hotov, radní stanovili rok 2012. Nyní zbývá sehnat peníze od státu a Jihomoravského kraje, vybrat firmu, která práce provede, a doladit potřebné maličkosti. Začátkem letošního roku se měl začít starý stadion bourat, ale stále se nic neděje a radní vše oddalují. Všichni doufejme, že se brzy vše podaří doladit a stadion bude co nejdřív stát, aby konečně mohli brněnští fanoušci zavítat zpět na své milované Lužánky!

PATRIK STUDENÝ (oktáva)

Ruka za šedesát tisíc

V minulém čísle jsem vám přiblížila, jaká je moje příprava na hory a jak si to v Savojských Alpách poslední tři roky užívám. Zatím. To proto, že se nic nestalo a domů jsme vždy dojeli celí. Letos tak tomu ale nebylo. Stala se nám totiž malá nehoda. Chci vám popsat, jak to vypadá, když se ve Francii zraníte na sjezdovce.

Letos jsme v hotelu bydleli s naší známou Evou a její dcerou Aničkou. V neděli jsme si užili skvělé lyžování pod azurovým nebem a pondělek se rýsoval stejně tak. Dokud jsme nesjížděli sjezdovku jménem Jérusalem. Její první část byla neupravená a všude byly muldy. To jsme sjeli bez problému. Až když jsme se museli na rovince pořádně rozjet (to abychom vůbec dojeli k lanovce), Anička spadla. Přitom je to zdatná lyžařka, holka z hor, a na sjezdovce se prohání od pěti let. Když si sundala rukavici, její palec na pravé ruce byl v nepřírozené poloze, otočený a posunutý dozadu. Jenže v bílých kopcích kde nic tu nic, dokonce tu nebyl ani žádný lyžař. Nedalo se nic dělat, se slzami v lyžařských brýlích musela sjet zbytek sjezdovky.

Zaklepali jsme na jednu paní, která tam dohlížela na správný výstup z kabinek. Jakmile uviděla to neštěstí, okamžitě někomu zavolala. Asi za deset minut se objevil záchranář na rossignolkách. Opatrně jí ruku obvázal elastickým obinadlem a zafixoval v dlaze. Ještě že Anička měla kolem krku šátek, alespoň si do něj mohla ruku zavěsit. Bohužel, dotyčný horský doktor neuměl ani slovo anglicky. Naštěstí nám nějak rukama nohama vysvětlil, že s holkami pojedou na ambulanci do Les Menuires, do střediska, kde jsme bydleli. Až když jsme se rychle vraceli zpátky do chaty (pokračovat nemělo smysl, byli jsme hrozně nervní), uvědomili jsme si, že Eva u sebe nemá doklady ani moc peněz. V chatě jsme se proto rychle převlékli, vzali všechny potřebné věci a vydali jsme se hledat místní ambulanci. I když na mapě bylo vše napsané francouzsky, ambulanci jsme našli na první pokus.

Ani tam to nebylo jednoduché. Doktor udělal rentgen a zjistil, že s tím nic nezmůže. Anglicky s příšerným přízvukem nám řekl, že musíme do nemocnice. Protože jsme byli autobusem, chtěl nám zavolat taxi. Jenže to už by nám nezbylo žádné peníze a museli bychom jít kořínky. Naštěstí se nám podařilo sehnat auto a ochotného (a hlavně strážlivého) řidiče. Když si Eva s ordinace brala Aniččin šátek, ten nepříjemný doktor se na ni díval jako na zlodějku. Kromě toho, že si za rentgen a prášek proti bolesti vzal 85 euro, nám ještě nakreslil pofidérní plánec, jak se dostat do nemocnice. Ten se nakonec ukázal být k ničemu, protože byl špatný. Museli jsme tedy doufat, že někdo z domorodců bude rozumět anglicky, a zeptali jsme se. Naštěstí jsme nemocnici i příslušné oddělení nakonec našli.

Tady už nebyly problémy. Aničku vzali hned k ošetření a Evě dali k vyplnění dokonce český formulář. Byl sice trochu vtipně přeložený, ale snaha se cení. Potom nás zavolali na pokoj, kde už byla Anička převlečená a napíchnutá na kapačce. Milá sestra, která se o nás starala, zavolala do republiky a sehnala překladatele. Ten Evě přetlumočil, co přesně Aničce je. Bohužel, operace byla nezbytná. Její palec totiž nebyl vykloubený, jak jsme si původně mysleli, ale zlomený a bylo potřeba jí tam dát šrouby. Během půl hodiny bylo vše nachystané a Aničku vezli na sál. A jaké bylo překvapení Evy, když jí dovolili tam přes noc zůstat. Druhý den, po problémech s pojišťovnami, jsme se kolem šesté večer obou holek dočkali. Mluvčí nemocnice totiž asi zapomněl, že jsme v EU. I přesto to trvalo více než tři hodiny, než pojišťovna poslala 50 euro. Když smlouvu uzavíráte, vlezou vám do domu málem oknem, ale když mají platit, můžou vám dokonce tvrdit, že smlouvu nemůžou najít. Suma sumárum, dva dny pobytu na chirurgii stály 2100 euro. Částku uhradily VZP a Allianz.

Proto si i já teď pamatuji, že příště na sjezdovku nevylezu bez kartičky pojištění a budu mít u sebe aspoň pár eur. A jen tak na závěr, jezděte opatrně.

EVA BURIANOVÁ (septima)

Jan Kaplický

Nepochybují o tom, že jste již všichni byli seznámeni se smutnou informací o smrti Jana Kaplického. Muže, o jehož životě jsem se něco málo dozvěděla teprve asi před rokem, kdy se na české scéně řešila výstavba nové Národní knihovny. Chtěla bych se tedy zaměřit nejen na jeho dílo, ale zabrousit i do jeho osobního života.

Jan Kaplický se narodil 18. dubna 1937 v Praze do umělecké rodiny. V Praze vystudoval Vysokou školu uměleckoprůmyslovou. V roce 1968 emigroval do Anglie. Jeho prvním pracovním zázemím byla architektonická kancelář Denis Lasdun and Partners. Podílel se na projektu pařížského Centre Georges Pompidou. Významným mezníkem v jeho životě byl krok, který učinil společně s Davidem Bizonem, založil s jeho pomocí v roce 1979 architektonické studio Future Systeme, ve kterém působil až do smrti. Spolupracoval s architekty světového formátu jako Richard Rogers nebo Norman Foster. K jeho nejvýznamnějším projektům patří stavba obchodního domu Selfridges Building v Birminghamu, za kterou získal četná ocenění. Kaplický se dokonce podílel i na výuce na univerzitách ve Velké Británii, Francii a Německu.

V roce 2007 se oženil s o mnoho let mladší Eliškou Fuchsovou. „Naše svatba byla nádherná událost“, komentoval tehdy svůj velký den. U nás se proslavil, jak jsem již zmínila na začátku, kontroverzním návrhem Národní knihovny na Letenské pláni v Praze. Ten si jistě všichni vybavíte, když se řekne chobotnice. Tento návrh rozdělil veřejnost na dva nesmiřitelné tábory. První stál na straně Kaplického a chtěl, aby budova co nejdříve na Letné vyrostla. Druhá část návrh považovala za nevhodný a do tohoto prostředí naprosto nevyhovující. Ani nevím, kdy jsem naposledy o tomto sporu slyšela, ale vše začalo nanovo 14. ledna 2009.

Proč zrovna tento den? Protože to je pro Jana Kaplického osudný den, stal se podruhé otcem. Jeho žena Eliška mu porodila dcerku Johanku a on kolem dvacáté hodiny večerní zkolaboval na jedné z pražských ulic; bohužel už se nedalo nic dělat a velká osobnost architektury nás opustila. Ihned na to se rozpoutala debata, zda by neměla být přece jen chobotnice na Letná vybudována. Proběhly demonstrace a dokonce se objevil i návrh na založení sbírky pro tuto stavbu.

Nevím, jaký názor mám zaujmout; že jsme přišli o dalšího velikána, je jasné. Když minulý rok probíhaly spory, zda postavit knihovnu podle jeho návrhu, měla jsem jasno. Jeho návrh vyhrál mezi všemi zúčastněnými, a proto není co řešit a na stavbě chobotnice se začne co nevidět pracovat. To se nestalo, místo toho jsou na světě tahanice, které jeho zdraví jistě neposílily. Ať si každý říká, co chce, je vítězem a chobotnice by po něm měla v Čechách zanechat stopu.

BLANKA JELÍNKOVÁ (oktáva)

Na koho se usmálo štěstí?

Skoro to vypadá, jako by pánové na našem gymnáziu neuměli luštit křížovky, protože v posledních měsících dostáváme na e-mailovou adresu redakce zprávy se správným řešením tajenek výhradně od zástupkyň spanilejší poloviny lidstva. Ba dokonce se nám začíná zdát, jako kdyby se naše milé dámy křížovkářky domluvily a každý měsíc pošle řešení jenom jedna z nich, aby mezi sebou nemusely zbytečně soutěžit v losování a výhra byla jistá. Bylo tomu tak v minulém měsíci a je tomu tak i tentokrát. Jinými slovy: Jediné řešení (a ovšemže správné) jsme obdrželi od Anety Koláčkové z tercie. Napsala nám, že tajenky jsou JOSEF KAJETÁN TYL, PRAŽSKÝ FLAMENDR a po zásluze vyhrává zajímavou brožurku v anglickém jazyce.

REDAKCE

Čs. účast na světové výstavě Expo 58 v Bruselu a životní styl 60. let

Ve čtvrtek 12. 2. 2009 proběhla derniéra módní přehlídky Fatamorgana na výstavě Bruselský sen. Módní show, jejíž koncepci a choreografii připravilo studio Olo-Dressing, je projektem úspěšného módního návrháře Jakuba Polanky a Oly a modely z kolekce jsou inspirovány architekturou a stylem 60. let.

S Olou se už nějaký ten pátek známe, a proto když se mi ozvala s nabídkou, abych se přehlídky také zúčastnila, neváhala jsem ani minutu. Alespoň jsem si mohla oddychnout od každodenního stereotypu učení se na maturitu a zaměřit se na něco, co mě zajímá a baví. Retro přehlídku moderovala spisovatelka Sylva Lauerová. Případala jsem si spíše jak herečka než modelka, protože na mole jsme se musely všechny vžít do let šedesátých. Ale o přehlídce teď mluvit nechci, protože zkrátka nelze popisovat něco, co se musí vidět, aby to člověk pochopil. Pokud by vás to však zajímalo, na Fatamorganu se můžete v nejbližší době podívat v CT a také na nové stanici Fashion TV. Bohužel však zatím nevím přesný vysílací čas.

Co mě ale zaujalo, byla samotná výstava Bruselský sen. Šest tisíc čtveřecných metrů zaujímal československý pavilon na světové výstavě Expo 1958 v Bruselu, kde získal hlavní cenu Zlatou hvězdu a stal se nejoblíbenější expozicí návštěvníků. Před pěti desítkami let znamenala čs. prezentace pro svět šok. Země, která se ještě nevzpamatovala ze stalinského útlaku, se představila množstvím uměleckých či průmyslových výrobků a nápadů, jež jako by plynule navázaly na špičkovou úroveň designu masarykovského Československa. Retro výstava tak přibližuje skutečnou podobu této legendární události.

Výstava Bruselský sen je členěna do dvou částí. V první se vrací k účasti tehdejšího Československa na výstavě Expo 58. První prezentace země za železnou oponou je přiblížena prostřednictvím filmových dokumentů, fotografií a neskutečných autentických exponátů. Druhá velká část výstavy je věnována následné nové stylové vlně v designu a umění, který obklopoval snad každou domácnost koncem padesátých a v první polovině šedesátých let. Téměř padesát snímků z té doby zachycuje atmosféru „let podivně naivních“. Odrážejí tehdejší nárůst automobilismu, emancipaci žen, vzrůstající zájem o elektrické spotřebiče anebo vznik školních družin.

Návštěvníci se tak mohou pokochat stovkami nejrůznějších muzejních exponátů od maličkostí po velké stroje. Křesla a židle ladných tvarů, minimalisticky zdobený porcelán a svítidla, televizory, rádia, mixéry, fény a telefony z nových syntetických materiálů, proslulé obaly knih a desek, legendární motocykl Čezeta typ 501, modely letadel, nejnovější módní hity, sklo a porcelán renomovaných designérů, umění, hračky a další. To vše doplněno podrobnými popisky a hlavně často komickou dobovou propagační černobílou projekcí na velké plátno.

Celkově je expozice famózním pohledem na z temna se probouzející období krásných a designově dokonalých produktů. Dříve narozeným připomene onedy často v domácnostech vídané vysněné zboží, mladším generacím nabídne retrospektivní pohled ve srovnání s aktuálními trendy.

Výstavu Bruselský sen můžete ještě vidět v brněnské Moravské galerii v Uměleckoprámyslovém muzeu, kde bude k vidění do 1. března 2009.

VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (oktáva)

Ktož sú kocúří bojovníci aneb Kruton podruhé

Zná to jistě každý majitel kocourka nebo kočičky. S příchodem jara se tato chlupatá stvoření začínají chovat podivně. V případě kocourů bojovně, v případě koček vyzývavě a v obou případech velmi hlučně. Zkrátka chtějí svůj rod rozšířit o nějaká ta malá koťata...

Není to tak dávno, co jsem na stránkách inTELEktu psala o našem kocourovi nekocourovi Krutonovi. Nedá mi to, abych o něm napsala znovu. Moje tehdejší poznámka o tom, že Kruton nikdy nebude mít potomstvo, dnes nemusí být tak úplně pravdivá. To by ovšem nebyl on, aby to u něj probíhalo alespoň trochu podobně jako u ostatních kocourů.

Počasí si letos (opět) dělá, co chce, a tak už dnes můžeme na zahrádkách najít sněženky. V polovině ledna ale ještě krutě mrzlo. A právě v té době na Krutonka přišlo jaro... Začal si až podezřele všimát naší mrňavoučké kočky Kuličky, která i přes svůj věk dvou let stále vypadá jako nevinné koťátko. No, kdyby se takto choval člověk, okamžitě by byl stíhán pro jistý druh sexuální úchylky. Kočky ovšem žádné zákony nemají, což by v některých případech mohlo být žádoucí.

Kulička se do té doby ve vsí počestnosti kamarádila s kocourem od sousedů, jemuž jsme se se sestrou začali říkat Micin. Vypadá totiž jako kočka, která by nemohla mít jiné jméno než Micinka (tento způsob uvažování pochopí jen kočekznalí...) No a právě na Micina začal Kruton nechutně žárlit.

Často jsem slyšela od spousty svých přátel, jak nemohou spát kvůli řvoucím kocourům, kteří se v noci brutálně perou přímo pod okny ložnic. Opravdu si myslíte, že se jedná o rvačku? Ale kdeže. Brutální Krutonův řev mě jednou v noci také vyhnal z postele ven, a tak jsem mu šla na pomoc. Naskytl se mi neuvěřitelně humorný pohled. Kruton a Micin stáli asi pět metrů od sebe a zřejmě soutěžili o to, kdo ze svého hrdla vydá úděsnější zvuk. Po dobu neuvěřitelně dramatických deseti minut se ani jeden nepohnul. V tu chvíli mi na mysl přišli husité, kteří také zaháněli nepřitele bojovým zpěvem. Byli by tam stáli a zpívali do rána, ale pro mě už to začínalo být poněkud nudné, a tak jsem je rozehnala.

Pár dnů nato přišel Kruton domů poněkud zmrzačený. Kulhal a srst se z něj sypala. Micin už zřejmě nevydržel Krutonův nepříjemný hlas a rozhodl se věc řešit jako muž. Bylo mi jasné, že na Krutona teď musíme dávat pozor. Kdybychom jej nechali přes noc venku, je velká pravděpodobnost, že další ráno by byla nefunkční minimálně jedna další jeho tlapka a nezbyvalo by mu nic jiného, než se naučit chodit pouze po zadních. Plagiát Mikeše jsme však nechtěli...

Ztrátu funkčnosti nohy Kruton nesl těžce. Kdyby Kulička uměla plivat, Kruton by to schytl přímo do obličeje. Kočky holt nemají rády mrzáky. Krutonovi už tedy zbývalo jediné řešení. Ten den jsem šla ohrát jitrničku k večeri. Na pánvi jsem objevila chuchvalec černých chlupů a při bližším pátrání jsem našla chlupy i na klice u okna. Bylo mi jasné, že se naplnilo to, čeho jsme se se sestrou dlouho obávali. Kruton se pokusil oběsit se. Nešťastnou lásku chtěl vyřešit takto radikálně. Oprátku jsme sice nenašli, ale to nás nezviklalo. Když se mu ani tento krok nepodařil, chytře zamaskoval důkazy, abychom na nic nepřišli. Na to ale jeho psychiku známe už moc dobře.

Jsem moc zvědavá, co se stane, až jaro přijde doopravdy...

DENISA DRATVOVÁ (septima)

Co se stalo v lednu a v únoru

19. ledna – pondělí: Ruské dodávky plynu do Evropy přes Ukrajinu mají být dnes po 12 dnech plně obnoveny.

20. ledna – úterý: V 18 hod CET složí na západních schodech Kapitolu přísahu 44. prezident USA Barack Obama. Před ním se funkce ujme 47. viceprezident USA Joseph Biden. * Ukrajinsko-slovenská hraniční stanice Užhorod před polednem ohlásila první dodávky plynu z Ruska

21. ledna – středa: Finančník Viktor Kožený, který je v ČR stíháný za zpronevěru ve výši 16 miliard korun, dosáhl u londýnského soudu dohody s investiční společností Omega Advisors. Ta po něm žádala přes 100 miliónů dolarů. Tím mu byl odblokován zmrazený majetek v několika zemích světa.

22. ledna – čtvrtek: Papež Benedikt XVI. potvrdil, že v září letošního roku uskuteční oficiální návštěvu ČR.

23. ledna – pátek: Japonsko vypustilo družici Ibuki, první satelit určený primárně ke zkoumání skleníkového efektu

24. ledna – sobota: Ničivá vichřice zasáhla severní Španělsko a jižní Francii. Zahynulo 26 osob; největší tragédií byla smrt čtyř dětí v katalánském městě Sant Boi de Llobregat.

25. ledna – neděle: Srilanská vládní vojska dobyla město Mullaittivu, poslední významný opěrný bod tamilských tygrů

26. ledna – pondělí: V důsledku sporů zapříčiněných světovou finanční krizí a s ní souvisejícími ekonomickými problémy země se na Islandu rozpadla vláda premiéra Haardeho.

27. ledna – úterý: Agentura Interfax s odvoláním na vysoký vojenský zdroj oznámila, že Rusko zatím nerozmístí rakety Iskanders v Kaliningradu, jak původně slibovalo, protože s nástupem prezidenta Baracka Obamy USA změnilo postoj v otázce radaru a protiraketové základny v ČR a Polsku.

3. února – úterý: Írán vypustil do vesmíru svůj první satelit, podle oficiálních zdrojů pro telekomunikační a vědecké účely.

6. února – pátek: Na izraelské město Aškelon dopadla raketa typu Grad, odpálená z palestinského pásma Gazy. Nezpůsobila žádná zranění. Jedná se o první takovou střelu od vyhlášení podmíněného příměří

4. února – středa: V Chicagu vypukl požár katedrály Nejsvětějšího jména. * Policejní jednotky Hamas zabavily část humanitární pomoci určené palestinským civilistům poté, co vpadly do skladiště OSN. Celkem zmizelo 3500 přikrývek a 400 potravinových balíčků.

7. února – sobota: Úřady Nigérie vydaly prohlášení, podle kterého na otravu ústní vodou My Pikin Baby Teething Mixture zahynulo minimálně 84 dětí (tříkrát více, než činily listopadové odhady). Otravu způsobil diethylen glykol, který byl použit namísto glycerinu.

8. února – neděle: Ničivé požáry, které sužují především státy Victoria a Nový Jižní Wales, jsou nejhorší katastrofou tohoto druhu v australské historii. Úřady potvrdily již 108 mrtvých. * Rychlobruslařka Martina Sáblíková zvítězila v norském Hamaru v závěrečném závodě na 5000 metrů a poprvé se stala i mistryní světa ve víceboji.

10. února – úterý: Poprvé v historii se na oběžné dráze kolem planety Země srazily dva satelity. Komunikační satelit americké firmy Iridium a nefunkční ruská vojenská družice Kosmos 2251 se srazily ve výšce přibližně 800 kilometrů nad Sibiří. * Zemřel jeden z nejlepších freestyle motokrosářů Jeremi Lusk.

11. února – středa: Australské úřady zvýšily své odhady počtu obětí požárů až na 300, zatím je potvrzeno 181 mrtvých. V hašení hasičům nyní pomáhá i chladnější počasí.

13. února – pátek: Americký senát schválil ve funkci ředitele tajné služby CIA dlouholetého kongresmana za Kalifornii a bývalého šéfa Bílého domu za prezidenta Clintona Leona Panettu. * Prezident ČR Václav Klaus podepsal novelu trestního řádu, která obsahuje i kontroverzní ustanovení o trestech za uveřejnění policejního odposlechu, s pokutou až 5 miliónů korun nebo trestem odnětí svobody až do výše pěti let. *TOMÁŠ KERN (oktáva)*

Přijďte se pobavit!

Koncerty

Brno, Šelepka

26. 2. – Závěš - král drsných balad aneb kníže pornofilmu

Brno, Favál

5. 3. – Švihadlo - Koncert reggae kapely s více než dvacetiletou historií. Start 21:00.

Brno, Yacht club

6. 3. – Varukers – Legendy anglického 82' punku v Brně.

Hrušovany u Brna, sportovní hala

28. 3. Noc legend – revivaly: Tři sestry, Nightwish, Tublatanka, Kiss, U2 + Mr.Dynaboom.

Vstupné 199, začátek 18:00.

Výstava

Brno, Nová radnice

7.-8. 3. – Brno Super 2009 - XVII. mezinárodní výstava nožů

Brno, Letohrádek Mistrovských

14. 2.-26. 4. – Arabela – výstava filmových rekvizit a kostýmů z oblíbeného seriálu

Filmové premiéry

Od 5. 3.:

Pochyby – mysteriózní drama, USA. Meryl Streep v roli jeptišky z katolické školy v Bronxu.

Zack a Miri točí porno – romantická komedie, USA. Přátelé natočí kvůli nedostatku peněz lechtivý film a přitom si uvědomí, že k sobě cítí něco víc.

Od 12. 3.:

Sedm životů – drama, USA. Film pojednává o muži jménem Ben (Will Smith), který se utápí v depresích za chyby spáchané v minulosti. Aby ze sebe smyl vinu, rozhodne se pomoci sedmi různým lidem.

Marley a já – rodinná komedie. Film podle knihy J. Grogana o nesnesitelném domácím mazlíčkovi.

Od 19. 3.:

Vzpouza v Seattlu – akční drama, USA. Film podle skutečné události vypráví o tvrdém střetu policie s aktivisty při protestu proti zasedání Světové obchodní rady WTO.

Až tak moc tě nežere – romantické komediální drama, USA. O věčném tématu odlišnosti mužského a ženského pohlaví se Scarlett Johansson v hlavní roli.

Od 26. 3.:

Chlapec v pruhovaném pyžamu – drama, Velká Británie. O přátelství mezi židovským chlapcem a synem velitele koncentračního tábora.

Normal – drama, ČR. Film natočený podle skutečného případu masových vražd, které ve 30. letech minulého století otřásly celou Evropou. Dagmar Havlová se zde předstává jako tajemná vrahova manželka.

GABRIELA CEEOVÁ (*septima*)

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně.
Grafická příprava: Ondřej Mahovský. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 5 Kč.